

РЕШЕНИЕ

№ 4022

гр. София, 06.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 21.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7529** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република Б..

Образувано е по жалба на Ю. Л., гражданка на Република У. срещу отказ за издаване на виза, издаден на 9 юли 2024 г. от консул към Консулската служба при Посолството на Република Б. в [населено място], Република Г..

Жалбоподателката твърди, че отказът е незаконосъобразен. Не може да се направи категоричен извод дали е от компетентен орган, в предписаната от закона форма, вкл. и чл. 34, ал. 1 Наредбата за условия и реда за издаване на визи. Няма доказателства административният орган да е изследвал в пълен обем всички факти относно доказването на целта и на искането на Ю. Л. за издаване на виза. Въпреки представените необходими документи с цел трайно установяване в страната, органът е отказал виза. Ако е счел, че тези документи не са достатъчни, е следвало да изиска допълнителни такива, с което е допуснал съществени процесуални нарушения. В конкретния случай липсват подробни мотиви за отказа.

Ответникът консул към Консулската служба при Посолството на Република Б. в [населено място], Република Г. оспорва жалбата. Твърди, че постановеният отказ е законосъобразен. Когато не може да се направи обосновано предположение, че са

налице предпоставки за издаване на виза, съответните органи изпращат съобщение в НВИС – „отказана виза“. Ответникът е действал при условията на обвързана компетентност.

СГП не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбата е подадена в срок срещу подлежащ на оспорване акт от лице, адресат на този акт. Ето защо съдът намира, че жалбата е допустима.

По основателността ѝ.

При служебната проверка по чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК, съдът установи, че актът е издаден от компетентен административен орган по чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи, изменена със заповед № 95-00-209/29.3.2024 г., както и заповед № 77/3.7.2024 г.

Спазена е и нормата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

В настоящия случай административният акт е подписан от Консулско длъжностно лице, при посолството на Република Б. в [населено място], Република Г., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му - жалбоподателката не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване; налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, истинността на тяхното съдържание или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Видно от оспорения отказ, не са посочени конкретните факти, довели до обосноваване на посочените фактически изводи. Но на съда е служебно известно решение на ВАС, постановено по адм. д. № 7021/2023 г., в което се приема, че отказ като настоящия „ е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). В същия са попълнени полета и са обосновани причините, относими

към неговото постановяване.“ И още, че така постановен, отказът “съдържа всички реквизити съобразно стандартния образец по Приложение № 7 към НУРИВОВР, който съдържа полета, всяко от които съответства на едно или няколко от предвидените в чл. 10 от ЗЧРБ основания за отказ, анулиране или отмяна на виза, които полета компетентните органи трябва да посочи, за да съобщят на кандидата за мотивите на постановеното срещу него решение за отказ.“ В казус, идентичен като процесния е прието, че така мотивиран, отказът е законосъобразен.

В Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С – 225/19 г. и С-226/19 г., т. 34, е прието, че „въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите – членки,... като органите на държавите – членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаване на Отказ за виза върху стандартен формуляр – бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и на ефективна защита.“.

В този аспект, съдът счита, че оспореният отказ не страда от липса на мотиви и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 2 от АПК. Бланковата форма съдържа изискуемите реквизити, отбелязани са и правните основания за отказа – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ.

Не са налице допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в различен смисъл. Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по Заявлението за издаване на виза. В рамките на тази процедура са предоставени и становищата от Държавна агенция „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи.

В разглеждания казус е безспорно, че жалбоподателката е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /л. 35 и сл./, на 9.3.2024 г., основание чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република Б. на едно от основанията, посочени в този закон.

След проведена процедура по чл. 30, ал. 2 от Наредбата, видно от цитираното по-горе писмо, обективизиращо извършена от ОД на МВР, [населено място] проверка, група „Миграция“ в дирекцията е възразила срещу издаване на виза. Видно от

представеното по делото /л. 97/ становище е посочено, че не следва да се издава виза, тъй като дружеството е с нов собственик; реализираната печалба през 2023 г. е с нов собственик; реализираната печалба през 2023 г. е 63 700 грн., равняващи се на около 2850 щ.д. Задълженията са около 57 млн. гривни – многократно повече. Посочено е, че не е изпълнено изискването на чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ относно икономическата активност и данъчна изрядност на чуждестранното дружество. Налице са основателни съмнения относно представените доказателства за сигурни и надеждни доходи за издръжка в Б., предвид ограничения източник на средства на дружеството.

По отношение спазване на материално-правните норми.

По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република Б. на едно от основанията, посочени в този закон.

В разглеждания казус жалбоподателката е мотивирала искането си за издаване на виза на основание чл. 15, ал. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ:

Чл. 24. (1) (Изм. - ДВ, бр. 29 от 2007 г.) Разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и:

6. (изм. - ДВ, бр. 42 от 2001 г., изм. - ДВ, бр. 97 от 2016 г., изм. - ДВ, бр. 34 от 2019 г.) са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република Б.;

От цитираното по-горе писмо на Началник на група „Миграция” на ОД на МВР, [населено място], извършено след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество следва да се направи извод, че икономическата активност и изрядност на чуждестранното дружество не са такива, че да обосноват извод за основателност на искането за виза.

Отказът е издаден в съответствие с материалния закон.

В настоящия казус оценката на информацията в представените документи към Заявлението за издаване на виза, както и пред Българската търговско промишлена палата, по повод регистрирането на Търговското представителство „ДК КОНСАЛТ“ ЕООД със седалище [населено място], У., е извършена в рамките на съгласувателната процедура от служители на Сектор „Миграция“ – ОД на МВР - [населено място].

Крайните изводи на административния орган кореспондират със становището на

Сектор „Миграция“ – ОД на МВР - [населено място]. Предвид това становище, както и като се вземат предвид представените доказателства – административната преписка в цялост, настоящият състав намира, че крайните изводи на административния орган съответстват на материалния закон. Същевременно, в хода на проведеното съдебно производство жалбоподателят не обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване а делото от 19.9.2024 г.

Само по себе си, регистрирано търговско представителство, не е достатъчно за да обоснове извод за основателност на искане за виза. Не може да се приеме автоматично, че след като БТПП е регистрирала търговското представителство, то следва, че кандидатът отговаря на изискванията на [чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ](#).

В този смисъл решение следва да се цитира решение, постановено по адм.д. № 6898/2024 Г., III ОТД. НА ВАС. В него се „обръща внимание, че производството по регистрация на търговско представителство в БТПП и производството по предоставяне на виза за дългосрочно пребиване, са две различни производства и всеки орган извършва собствена проверка. Издаденият от БТПП сертификат удостоверява единствено обстоятелствата осъществили се в производството пред палатата. Декларираното намерение за осъществяване на представителство само по себе си не представлява обективно реализиран проект, зад който стоят реални действия кандидатстващия за виза да изпълнява дейности в РБ. Чуждестранно лице може да регистрира търговско представителство в Б., при условие, че има право да извършва търговска дейност, съгласно националното законодателство на държавата, в която е установено. Търговското представителство на чуждестранно лице не е юридическо лице. Търговският представител и представителството не могат да извършват стопанска дейност от свое име. Сделките, които се сключват с неговото посредничество, са от името на чуждестранното лице - принципал. Административният орган по предоставянето на виза за дългосрочно пребиване на собствено основание извършва проверка на заявените от кандидата обстоятелства. Не случайно в [НУРИВОВР](#) в чл. 30 е регламентирана допълнителна съгласувателна процедура със службите за административен контрол на чужденците в Република Б. и Държавна агенция "Национална сигурност", различна от регистрационния режим, поддържан от БТПП.

Същевременно, към заявлението не са представени, а и в производството пред съда не бяха ангажирани доказателства за осъществяваната дейност от чуждестранното търговско дружество, за да се прецени обективната необходимост от разширяване на дейността и на територията на РБългария. Не са представени доказателства и относно актуалното състояние, включително и досежно наличието или липсата на публични задължения.

Събраните доказателства, включително и в настоящото съдебно производство, не дават основание на съда да приеме, че постановеният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиване е незаконосъобразен. Липсва официална, обективна информация за реално осъществяваната търговска дейност, както и за резултатите от същата, поради което с основание следва да се извърши преценка за недостоверна цел

на желаното пребиваване.

Предоставеното становище на началника на сектор „Миграция“ – ОД на МВР – [населено място] позволяват на апликанта да разбере основанията за постановения отказ. Проведената съгласувателна процедура между съответните национални компетентни органи е дала възможност за обективно и пълно изясняване на фактите от значение за правилното приложение на материално правните норми.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива не са поискани своевременно, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю. Л., гражданка на Република У., родена на 15.8.1983 г. в Харковска област, У. срещу отказ за издаване на виза, издаден на 9 юли 2024 г. от консула към Консулската служба при Посолството на Република Б. в [населено място], Република Г..

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..